

Szappanhab

Igen igaztalan volt a világ, amely kisgyermekkoromban körülvett. Ez abban is meglátszott, hogy a bátyám keresztanyja Julianna Mama volt, az enyém pedig Etelka Mama.

Mindkét Mama a nagy messzeségben élt, olyan távolban, hogy csak a képeslap meg a csomag tudta az ürességet áthidalni.

De igen nagy különbség volt a képeslapok között, főként a csomagok között, fájóan és igaztalanul.

Etelka Mama képeslapjai szürke színűek voltak és többnyire valami várát ábrázoltak. De a képről hiányzott a felvonóhid, amely a várhoz vezetett, és hiányzott a vár alatt működő kacsaláb. Így hát a vár nem is foroghatott.

A Julianna Mama képei viszont színesek voltak, fehér, fekete és tarka macskák piros és kék gombolyagokat gurigáztak rajtuk. Vagy egy tarkabarka vadász ember szivárványszínnű madarakat vitt hazafelé, hogy a csodálatos zsákmányt megkopasszák és szivárványlevest főzzenek belőle.

De ez semmi volt az ajándékcsomagokban rejlő különbségekhez képest.

Julianna Mama olyasmit küldött mindig, ami egy férfiembernek maradéktalanul szükséges: fakardot, csákót, kürtöt, ólomkatonákat.

Viszont Etelka Mama harisnyát, zsebkendőt és sálat helyezett a csomagba, főként azonban színes és émelyítő szagú

szappanokat. Ezekkel a szappanokkal nem csak játszani nem lehetett, de megkeserítették az életemet is. Ugyanis a szappanoknak fullánkjuk is volt, mint a darazsaknak, és gyalázatos módon fürdéskor a szemembe dőfték gyilkukat, mérget fecskendeztek, ríkató mérget a szemhéjam alá.

Fájdalmas és érthetetlen szolgálat volt minden fürdés akoriban. Némán és hőshöz illő vakmerőséggel ültem egy bádogkád tengernyi vízében, nem törődve sem a meleggel, sem a hideggel, sem más viszontagsággal.

De hiábavaló volt a hősiesség, mert a tengernyi csata vége felé édesanyám elővette az utálatos szappant és bekent vele: zöld szappannal, kék szappannal, ünnepnapokon pedig piros szappannal. Én nemsokára jajveszékelve jeleztem, hogy elvesztettem a tengeri csatát, a csatában a szemem világát, és kegyelemre megadom magamat. Közelemben a vas-

kályha tüze énekelt, időnként víz csobogott a vaskályhára tett óriás lábasban, és én a békés muzsika mellé bömböltem panaszdalomat.

– Ugyan ki találta fel a szappant, ezt a violaszagú vagy rózsaillesít méreg, amely a kádban, álmra bágyadt szemünkbe is belecsoppen, hogy átóbégassuk magunkat a létező világba? Vajon miféle gonoszság főzte egybe a darázscsípést az orgonabokor virágával, a jázminnal, a tavasz illatával? Mert a szappanok elvetemült méregkeverői lesben állnak, és a fájdalmat úgy csomagolják, hogy első szippantásra citromnak vagy más déli gyümölcsnek képzeljük. És csak akkor jöjjünk rá a tévedésre, amikor fehéren habzunk a szappantól, a fájdalomtól, a haragtól meg a gyöngyvirág illatától.

...Első fürdéseimet, melyekre visszaemlékezem, így mérgezték meg Etelka Mama szappanai. Azt kellett gyanítanom, hogy Etelka Mama vagy szappangyáros, vagy ami még rosszabb: valami boszorkány. Egyébként ő is kardot, csákót és ólomkatonákat küldene, amelyekkel sokkal könnyebben és szebben, katonásabban lehetne fürödni, mint a szappannal.

De a rosszabb még csak ezután következett. A gyakori fürdés és a szappanozás ellenére is növekedtem. Mígnem egy szép napon arra szólítottak fel a szüleim, hogy én magam kenjem be magamat szappannal.

Ez olyasmi volt, mintha a királyi udvarban elbocsájtották volna a hóhért, és fölszólították volna az elítéltet, hogy próbálja levágni a saját fejét egy ibolyaszagú pallossal. Bizony sokáig kellett gyakorolnom, amíg a szappannal eltaláltam a szememet, és segítség nélkül is tudtam jajveszékelni. Etelka Mama pedig továbbra is küldte a szappanokat a messzeségből, fehéret, kéket, sárgát, az ünnepekre rózsaszínűt.

Egy időn túl olyan biztonsággal kezeltem a korong alakú

meg szögletes hadianyagokat, hogy már csak alig-alig zokogtam tőlük.

Elfogadtam a szappant az emberi rend és tisztaság jelképeként, amely fontosabb fegyver a föld és a mindenség meghódításában, mint a puska és a kard. Így gondolom ezt ma is. De amikor Etelka Mama szappanaira gondolok, mindig meg kell dörzsölnöm a szememet, nehogy úgy tűnjön a kívülállóknak, mintha könnyeznék.

